

han har gjort noget saadant tidligere! Man kunde jo tænke sig, at de arrangerede sig saaledes, at de derved kunde undgaa Unvendselsen af denne Straf, idet, naar der blev Tale om, hvem der skulde foretage Afbanningen, en enkelt sagde: Ja, den kan jeg ikke foretage, thi jeg har været straffet en Gang før, nej det er bedst, at den eller den af Kammeraterne gør det, thi de kunne ikke saa Tvangsarbejde for det! I Virkeligheden har man her stadt ud over Maalet, og det staar for mig temmelig uklart, hvorfor den Bestielse, som findes i Landstingets Forslag om, at der skal være Tilbøjelighed til raa og voldsom Fremfærd, ikke kan være tilstrækkelig her. — Hertil skal jeg indskrænke mig. Vædringsforslaget Nr. 7 skal jeg ikke nu komme nærmere ind paa; jeg kan med Hensyn til det ganske henholde mig til mine tidligere Udtalelser saavel i Landstinget som ved 1ste Behandling i dette Ting.

Mf. Christensen: Under 1ste Behandling af dette Lovforslag havde jeg Lejlighed til at lægge min fuldstændige Mangel paa Sympati for det og dets Opgave for Dagen. Naar nu ikke desto mindre mit Navn findes under denne Betænkning, uden at jeg har taget noget Særstandpunkt, skal jeg tillade mig at gøre det høje Ting opmærksom paa Grundene dertil. Grunden er da først den, at der under Sagens Behandling i Udvalget er blevet taget saa stort, saa velvilligt Hensyn til de af mig mod Lovforslaget i dets tidligere Affattelse fremsatte Indvendinger, at Vædringsforslagene, saaledes som de foreligger, for mig er en Garant for, at Loven meget vanskeligt vil kunne benyttes i det Omfang, som oprindelig har været — ja det har maaste ikke været Hensigten, men det kunde dog hjemles ved den i dens oprindelige Skikkelse. Dertil kommer, at jeg var forhindret, lovlig forhindret i at være til Stede ved det sidste Udvalgs møde, hvor Betænkningen blev endelig vedtagen, men da der var taget Hensyn til de af mig stillede Vædringsforslag, fandt jeg for øvrigt ingen Betænknelighed ved at tiltræde Betænkningen og Vædringsforslagene. Skønt der paa et lille Punkt var blevet gjort en Forandring i dem, saaledes som de havde foreligget sidste Gang, jeg havde den Ære at være med. Forandringen var særlig foretaget over for det, som af den højtærede Minister blev omtalt ved Vædringsforslag under Nr. 5, og som af ham blev karakteriseret, saa vidt jeg erindrer, ved Ordene „meningsløs Tilbøjelse og Betingelse i Loven“. Det Ord „meningsløs“ sigter til, at der skulde kræves som Betingelse for at

anvende denne ekstraordinære Straf for Vold mod sagesløs Person, at Voldsmanden skulde have begaaet en Handling, der vidnede om Tilbøjelighed til raa og voldsom Fremfærd, og at han tillige tidligere skulde være straffet for Vold mod sagesløs Person. Ja, jeg vil godt tage denne Meningsløshed paa mig. Jeg er glad ved, at den højtærede Minister har fundet, at det vilde være meningsløst at gøre Lovens Virksomhed afhængig af, at Forbryderen skulde have gjort sig skyldig i Forbrydelsen flere Gange, for at blive ramt af denne høje Straf, med andre Ord, at Loven kun skulde virke i Gentagelsstilfælde. Det er nemlig noget, jeg har arbejdet for fra første Færd af. Jeg antydede her under Sagens første Behandling, om det ikke var paa Tide, at vi kom til at gennemføre eller gøre det første Skridt i Retning af betingede Straffedomme, men da det ikke lød til at være muligt at komme frem ad den Vej, sagde jeg: Lad os i Mangel deraf give Forbryderen en Advarsel, for man sætter ham paa denne ekstraordinære Maaade til Tvangsarbejde. Dette syntes for mig her at være et godt og ingenlunde meningsløst Surrogat for de nævnte Straffedomme. Naar jeg siger, at jeg er glad ved, at den højtærede Minister fandt det meningsløst, er det ikke af Ærlighed til Loven, men det er, fordi min Stilling — uagtet jeg af andre Hensyn har tiltrædt Betænkningen — til denne Slags Lovgivningsarbejde er ganske den samme nu, som den var ved første Behandling: Jeg ser hellere, at der ingen Lov bliver ud af dette, end at der bliver en Lov. At den højtærede Minister skulde ville være med til endelig at gennemføre en Lov, hvis Betingelser den højtærede Minister fandt meningsløs, kan jeg dog ikke tro, og derfor saa jeg i denne Optræden af den højtærede Minister et sikkert Tegns paa, at denne Lov bliver død og begravet. Ikke desto mindre er den efter min Mening selv med den meningsløse Tilbøjelse om den Respit, den giver Forbryderen, at han tidligere maa have forbrudt sig een Gang paa samme Maaade, for han kommer ind under de ekstraordinære Straffebestemmelser, dog et saa stort Fremstridt fra, hvad der oprindelig blev fremsat her i dette Ting, at jeg siger, at naar galt skal være, maa vi hellere tage Loven, som den er ændret nu, end som den oprindelig var fremsat. En lille Bemærkning maa jeg gøre med Hensyn til denne tidligere Handling af vedkommende Forbryder. I Betænkningen og Vædringsforslagets nuværende Redaktion fordres det, at Forbryderen skal tidligere være „straffet for